

HET MENSELIJK MAGNETISME EN ZIJN MOGELIJKHEDEN

25-05-1964

Laten we beginnen met in de eerste plaats te stellen: Er bestaat niet feitelijk iets, dat de naam menselijk magnetisme verdient.

De gedachte van een uitstraling, die zich als een magnetisch veld rond de mens beweegt, is absoluut fout en totaal misverstaan.

Een magnetisch veld kan wat de krachtlijnverdeling (dus de veld dichtheid) betreft verschillen; voor de rest blijft het gelijk.

De uitstraling van de mens is in de eerste plaats niet constant. Zij varieert zeer sterk o.m. aan de hand van zijn gedachten, zijn gevoelens van welbehagen; en zelfs problemen als voeding en stofwisseling kunnen daarbij een grote rol spelen.

In de tweede plaats: Terwijl een magnetisch veld is opgebouwd uit één en dezelfde kracht, is de menselijke uitstraling opgebouwd uit 6 à 7 verschillende velden.

Elk van die velden wordt dan aangeduid als hebbende een apart trillingsgetal, maar dat is niet juist. Wat wij trillingsgetal noemen geeft geen frequentie weer, maar geeft een fijnheid en gelijktijdig een doordringingkracht aan. Er is dus geen sprake van een feitelijke vibratie, er is sprake van een straling.

In de derde plaats: Wanneer men hoort spreken over menselijk magnetisme, dan hebben heel veel mensen het idee, dat het een soort geestelijke zalf is, die men verpakt in zich heeft en die men onder gunstige omstandigheden kan uitstrijken over anderen. Het spijt me wel te moeten opmerken, dat dit niet het geval is; dat hetgeen wordt uitgestraald niet door gebaren wordt overgebracht, en dat dus het contact op zichzelf over het algemeen hoofdzakelijk een suggestieve of harmoniserende waarde betreft, die in de eerste plaats de mentaliteit beïnvloedt. Van een feitelijke krachtoverdracht is geen sprake.

Alleen kan door associatie de uitstraling (want het is een straling), worden gericht op dat punt, waar men lichamen pleegt te behandelen.

Wat zijn de eigenschappen van dit z.g. menselijke magnetisme?

Allereerst kan worden gesteld, dat het samenhangt met eigen levenskracht. Elke mens heeft een zekere energie, die tot uiting komt op verschillende vlakken. Dat kan dus mentaal zijn, het kan zuiver fysiek zijn en het kan zelfs een zekere sfeer zijn, die men rond zich verspreidt.

Al deze waarden tezamen worden magnetisme genoemd.

Vervolgens moeten we opmerken dat elke uitstraling op zichzelf een afzonderlijke werking heeft. Het menselijke magnetisme is dus niet beperkt tot alleen genezing. Maar zelfs het feit dat u een ander aardig vindt, kan zeer goed het gevolg zijn van diens eigen emanatie.

Een acteur, die - zoals dat heet - goed over het voetlicht pleegt te komen, is over het algemeen iemand, die een zeer sterke uitstraling heeft, welke grotendeels op emotioneel vlak ligt.

Dus nogmaals, menselijke magnetisme is niet slechts het overbrengen van kracht. Alles wat in de mens leeft kan op deze wijze worden overgebracht.

En alle verschijnselen van het occultisme, die te maken hebben met een overdracht tussen twee of meer personen, zijn gebaseerd op deze menselijke straling, die men het menselijk magnetisme pleegt te noemen.

Dan wordt het dus moeilijk om nu uit te maken wat dan eigenlijk met dat magnetisme wordt gedaan en hoe het in elkaar zit. Wanneer ik dat probeer te doen, moet ik uit de aard der zaak een hoop technische gegevens terzijde schuiven. Ze zouden ons teveel ophouden en over het algemeen voor u verwarrend werken.

Laat ik het zo stellen:

Neem als werkhypothese, maar dan alleen als werkhypothese, aan: Het bestaan van een wereldether of van subethers, dus verschillende soorten onzichtbare materie, die trillingen overbrengen. Zeg verder dat deze eigenaardige wereld van ether, van het onzichtbare, niets anders is dan een leegte waarin contact mogelijk is. Dan kunnen wij ons voorstellen dat een bewustzijn, dat verder totaal geen vorm heeft maar wel energie bezit, die energie door dit ledige a.h.w. kan verplaatsen. Wij brengen de ether dus niet in trilling - een theorie die graag wordt verkondigd - maar wij kunnen dank zij het feit, dat deze eigenaardige ruimtelijke structuur bestaat (dat is beter dan te zeggen dat het een stof is) alles, wat in ons aanwezig is (en dat is dus in zekere zin kracht, maar het kan ook fijnere of grovere materie zijn) projecteren. Het is alsof u een zoeklicht neemt en daarmee ergens anders licht brengt.

Theoretisch is dit magnetisme dus niet gebonden aan ruimtelijke verhoudingen.

Wat moeten we er verder nog van vertellen? Dat het in verschillende soorten en vormen voorkomt, heb ik u zo even duidelijk gemaakt. Maar misschien is het goed dat u zich realiseert dat elke uitstraling, behalve de laagst dierlijke emissies, gebonden is aan bewustzijn; d.w.z. dat geloof, voorstellingsvermogen (fantasie mijnentwege), en wil noodzakelijk zijn om die kracht te activeren. En dan staan we hier wel voor een heel eigenaardig probleem.

Iemand kan dus een magnetische persoonlijkheid zijn zonder zich van dit magnetisme bewust te zijn. Hij moet zich echter altijd bewust zijn van zijn verhouding tot de wereld, die daardoor tot stand komt. Iemand behoeft zich niet bewust te zijn van het feit, dat hij een ander a.h.w. kracht kan geven en die ander kan genezen, maar hij moet wel de wil bezitten om de ander te genezen. En zo kan ik voortgaan.

Kort en goed, deze uitstraling van het "ik" is soms materieel. Zij bevat dan de kleinste delen van de materie, een bepaalde relatie in een bepaalde verhouding en versnelling. In haar hoogste vormen is zij niet meer materieel te omschrijven en is de enige definitie die wij kunnen geven: Een potentiële kracht A verschijnt even sterk en gelijktijdig op punt B, zolang punt A punt B realiseert. Dat is een mooie knoop, daarover kunt u nog eens verder nadenken.

Na deze krampachtige poging om althans iets te zeggen over de structuur van dit vermogen wordt het tijd ons te gaan afvragen, wat voor rol het speelt in het leven van de mens.

Er bestaan altijd tussen de mensen aversies en aantrekkingen. Er zijn echter ook mensen, die tegenover elkaar volkomen onverschillig zijn. U kunt zich misschien voorstellen, dat er een mens is die er zo gewoon uitziet, dat je hem ziet en meteen weer vergeet, dat zo iemand in een kamer is en je het idee hebt dat je alleen bent. Dat zou dus iemand zijn die voor u neutraal is.

Voor uw informatie en als aardige bijkomstigheid: Zonder te weten waarom, zoeken bepaalde inlichtingendiensten naar deze personen, omdat ze nooit worden opgemerkt. Ze zijn niet werkelijk onzichtbaar, maar ze trekken geen aandacht. Zij binden de aandacht of de emoties van hun medemensen niet en ze zijn dus de perfecte mensen om te observeren.

Het eigenaardige is dat, wanneer mensen die beiden die eigenschappen bezitten elkaar ontmoeten, ze zich van elkaars bestaan zo sterk bewust zijn, dat het hun lijkt of alle anderen aan betekenis hebben verloren, of de hele wereld wegvalt. Dat is geen liefde en dat is ook geen haat. Het is alleen maar een realisatie van bestaan.

Dus om te komen op wat het in de mens betekent, begin ik te stellen:

De opbouw van uw persoonlijkheid bepaalt de mogelijkheden van uitstraling die u bezit. En dat wil zeggen, dat iemand kan proberen zoveel hij wil om met gebedsgenezing iets te bereiken, maar hij bereikt niets, omdat hij doodgewoon de verkeerde kracht bezit.

Iemand kan 100 patiënten genezen en de 101^e is niet eens te benaderen, of wordt zelfs zieker. Waarom? Er is geen sprake van ontvankelijkheid voor elkaar.

Daarom spelen deze dingen zo'n grote rol.

Wat kunnen ze meer betekenen? Uw eigen sociale verhoudingen b.v. Ik heb zo even al dat voorbeeld gegeven van de mens, die voor zijn medemensen bijna onzichtbaar is. Maar we moeten het ook nog anders zien:

Men kan op één bepaald niveau (dus op zuiver fysiek of mentaal vlak, dat kan zijn op het gebied van kracht, er zijn ook andere gebieden) meer dan normaal uitstralen. Wanneer op één terrein een uitstraling in overwicht geschiedt, zal niet de gehele persoonlijkheid worden erkend of beoordeeld, maar alleen dit ene facet. De onderlinge verhouding van de mensen wordt dus

in wezen niet bepaald door de feiten maar door de overwegende facetten, die men in anderen erkent. Wanneer deze facetten volkomen gelijk zijn aan de eigene ontstaat er niet - zoals u misschien zult denken - een harmonie, maar een afwijzing.

We kunnen hier dus, ongeacht het feit dat het geen magnetisme is, toch wel een magnetische wet gebruiken en zeggen: Gelijksnamige polen stoten elkander af. Wanneer dit gebeurt en één van beiden is in staat om een ander facet van zijn wezen, een ander gebied van zijn bestaan, overwegend te activeren, dan valt de tegenzin weg en is het contact wel mogelijk.

Aanpassingsmoeilijkheden zullen dus heel vaak gelegen zijn in dit persoonlijk, dit menselijk magnetisme, dat men uitstraalt.

Nu heeft u zich waarschijnlijk afgevraagd waarom we niet hebben gesproken, zoals zo dikwijls, over het dierlijk magnetisme?

Wel, ik zal de laatste zijn om de mens dierlijke eigenschappen te ontzeggen. Maar er is toch wel een verschil; en dat is gelegen in het bewustzijn. Zolang het alleen maar over de fysieke krachten gaat kunnen we een overdracht - van bepaalde levenskrachten b.v. - rustig als dierlijk magnetisme omschrijven.

Maar op het ogenblik dat het ook gaat om gedachten, impulsen, mentaliteiten, ja zelfs om zielswaarden die geen woorduitdrukking meer verdragen, mogen we niet meer spreken van "dierlijk". Voor de mens zal het dus altijd moeilijk zijn - als hij alleen aan dierlijk magnetisme gelooft - om het menselijk magnetisme te begrijpen.

Wanneer het voorgaande daartoe althans iets heeft bijgedragen, zal hij misschien ook begrijpen waarom het gebruik van deze kracht voor de mens zo buitengewoon belangrijk kan zijn:

I. Bedenk, dat elke aandacht, die u schenkt aan een persoon, een voorwerp, een dier, een plant, een bloem, een landschap, voor u gelijktijdig betekent: Een uitstraling van kracht uit uw wezen. Indien u dit weet kunt u trachten die uitstraling zo te richten, dat zij voor datgene wat men beschouwt, of waaraan men aandacht geeft, zo aangenaam mogelijk is.

Hoe dit te doen?

Een moeilijke vraag die betrekkelijk eenvoudig kan worden opgelost, wanneer u zich realiseert dat men elk wezen op verscheidene niveaus kan benaderen.

Tussen de erotiek en de goddelijke liefde ligt een hele scala van verschillende mogelijkheden, verhoudingen en gevoelens. Wanneer u het contact moet vinden voor een geestelijke waarde, dan zult u niet bij voorkeur uitgaan van Eros. Maar op het ogenblik dat de in u aanwezige contactmogelijkheden alleen op dit lage niveau een binding tot stand kunnen brengen, kan Eros dus een belangrijke rol gaan spelen. Anders gezegd:

Ofschoon erotiek een van de laagste uitingen is van het menselijk magnetisme, kan er heel vaak door de erotiek een contact ontstaan, waarbij hogere waarden kunnen doorwerken, terwijl zonder dit van een wederkerige afwijzing, althans een gebrek aan wederkerig contact, sprake kan zijn. Het is dus een heel eigenaardig verschijnsel.

Nu hoeft u dit niet allemaal in de direct stoffelijke praktijk om te zetten. Maar voor uw denken kunt u er toch gebruik van maken.

Wanneer u te maken hebt met een medemens en u kunt met hem geen juist contact verkrijgen, tracht dan na te gaan wat de weezin is, die deze mens bij u opwekt. Blijkt dit er één te zijn van zuiver fysieke geaardheid, tracht u dan in te stellen op mentaal gebied, tracht in te gaan op de gedachten van die mens. Blijkt dat de mentaliteit van die mens voor u onaanvaardbaar of onbegrijpelijk is, tracht in te gaan op zijn gevoelsachtergronden, op zijn geloof. Door uw denken te richten op een bepaald facet van die andere persoonlijkheid kan de verhouding plotseling veranderen, en uit de gespannen strijdigheid die men onderling ervaart kan een begrip groeien, dat in vele gevallen zelfs uitgroeit tot een zekere geestelijke binding. Ik geloof dat dit een belangrijk punt is om te overwegen.

II. We moeten ons wel realiseren, dat wij met een medemens alleen contact kunnen krijgen, indien die medemens receptief is; en dat we van hem alleen een antwoord kunnen krijgen, als hij bereid is om te antwoorden.

Daarom zal men middelen moeten gebruiken om deze medemens - hoe men dat ook wil bereiken, of dit door een telepathisch contact, een lichamelijke genezing of een gezamenlijke geloofsbeleving is - in een toestand te brengen waarin dit onderling contact, deze uitwisseling,

mogelijk is.

Het z.g. gebruik van suggestie kan hier zeer dienstig zijn. Op het ogenblik, dat ik iemand iets suggereer, stel ik hem waarden voor als feitelijk, die niet of nog niet feitelijk zijn. Ik tracht dus zijn denken en zijn wereld aan te passen aan een toestand, die hem losmaakt van zijn wereld. Die andere wereld is gelegen in de suggestor. En ofschoon men zich dat meestal niet bewust kan indenken, wanneer men onder suggestie staat, zal toch weldegelijk worden erkend dat de bron van dit - over het algemeen aangename - wereldbeeld ligt in degene die spreekt, die suggereert. Het resultaat is, dat men daarvoor openstaat.

Wanneer de suggestor ontdekt, dat zijn sujet de suggestie aanvaardt (dus openstaat), dan zal hij na beoordeling van de persoon zijn eigen wil moeten concentreren op één van de delen van zijn persoonlijkheid, waarmee hij nog bewust kan werken. Dat kan met zijn denken zijn, het kan een uitstraling zijn van geestelijke kracht, het kan misschien een overdracht zijn van geestelijke contacten die hij bezit, en deze nu als gedachten a.h.w. overbrengen; dus zich indenken in de persoon met wie dat contact wordt gelegd.

Dan ontstaat deze eigenaardige situatie: De persoon onder suggestie beleeft in zijn gedachten, en soms zelfs ook in zijn gevoelens, een toestand die niet werkelijk is en misschien ook niet werkelijk kan worden. Krachtens dit beleven stelt hij zich open voor waarden, waardoor het niet meer noodzakelijk is dat de schijn wordt verwerklijkt.

De suggestie kan - als drager van kracht gebruikt - zichzelf overbodig maken en daarmee ook de onwaarheid of verdraaiing van de waarheid of de voorspiegeling, die erin gelegen is. Suggestie is uitermate belangrijk.

III. Dan komen we tot het volgende punt: Wij kunnen het denken van een medemens beïnvloeden. Dat kan elke mens en dat kan ook de geest, zoals u misschien weet.

Maar het beïnvloeden van de gedachten van een medemens is natuurlijk een gevaarlijke kwestie. Zolang u begint een ander uw gedachten op te leggen, zult u altijd werken op het gelijke vlak, waarop hij u moet antwoorden. Het resultaat is altijd negatief.

Gebruik dus eerder uw emotionele inhoud, en niet het redelijk argument, indien u van de ander het redelijk antwoord wilt hebben.

Probeer door uw eigen emotie de ander uw emotionele inhoud over te dragen. Wanneer hij n.l. uw gevoelswereld beleeft, zal hij zelf uit het door u aangesneden onderwerp vaak datgene zeggen, wat u hem eigenlijk had moeten zeggen. En dit spontaan uit het "ik" geborene wordt nu niet ervaren als iets, wat van anderen komt, en waartegen je je moet verzetten. Neen, het is uit het "ik" voortgekomen, het is aanvaardbaar.

Iemand die ooit te maken heeft met lastige meerderen, zal er goed aan doen eens hieraan te denken.

Er zijn ook wel mensen, die het anders doen. Ik heb gehoord dat sommige secretaresses (van de goede natuurlijk geen kwaad gesproken) in plaats van het emotionele vlak, dat wat hoger ligt, een van de laagste vlakken aanboren en dus een suggestie geven van sexappeal, dat klaarblijkelijk even verdovend op de rede werkt als het door mij gesteld is. Alleen, het door ons gestelde is altijd en onder elke omstandigheid te handhaven, want we hebben de vrijheid om elk vlak, waarop we de ander kunnen beroeren, aan te boren.

We kunnen dus van daaruit zijn redelijke status in de wereld en daarmee zijn drijfveren tot op zekere hoogte zelfs veranderen.

IV. Dan komen we aan het punt, waarvoor u waarschijnlijk wel de meeste belangstelling had, toen u over dit onderwerp hoorde: genezing.

Elke suggestie op zichzelf is in staat om in het menselijk lichaam veranderingen tot stand te brengen. Het menselijk lichaam zal geneigd zijn de voorstellingen, die er in de hersenen leven waar te maken, indien het niet in staat blijkt ze te corrigeren. Dit is ons punt van uitgang.

Wanneer wij dus het menselijk magnetisme in zijn volle waarde willen gebruiken om een medemens te genezen, dan zullen we niet kunnen volstaan met het magnetiseren of met het instralen alleen. Wij zullen allereerst moeten trachten om het denken te wijzigen.

En zoals ik u in het voorafgaande punt duidelijk maakte, het denken kun je niet wijzigen door ertegen in te gaan, door er een redelijk beeld tegenover te stellen.

Wanneer iemand u vertelt hoe ziek hij is, dan kunt u soms door emotioneel te worden en hem dus meer te beklagen dan hij zichzelf durft beklagen, of beklaagd wil worden, hem ertoe

brengen tijdelijk zijn mentaliteit te wijzigen. Vanaf dat ogenblik kunt u in dat "ik" de neiging krijgen om genezing te aanvaarden. Eerst daarna zullen we gebruik kunnen maken van het meer dierlijk "magnetisme", waarbij we krachten overdragen; desnoods een deel van onze levenskracht aan de ander overdragen en hem de mogelijkheid geven om die toestand van welbehagen ook lichamenlijk te ervaren.

Zou echter het denken terugvallen in het oude spoor, dan wordt de gegeven kracht daardoor verteerd. Het is belangrijker het mentale beeld te wijzigen dan het lichaam kracht te geven.

Dan is bij magnetiseren een contactgenezing vaak mogelijk en goed. Maar dat zal alleen gelden, indien het gaat om de beïnvloeding van het zenuwstelsel. U kunt geen spierweefsels onmiddellijk beïnvloeden, maar alleen het zenuwstelsel. U kunt geen kwaal of pijn onmiddellijk wegnemen. Wel kunt u de reacties van het zenuwstelsel tijdelijk wijzigen.

Anders gezegd: Bij contactgenezing is in de eerste plaats altijd sprake van het beïnvloeden van de zenuwspanning van de patiënt.

V. Daarnaast hebben we ook nog te maken met de z.g. levensstroming.

De mens bevat dus heel wat meer dan alleen het lichaam, zoals u weet. Al die voertuigen hebben een zekere stroming; het is eigenlijk een soort bloedsomloop. Die stroming is in en rond het lichaam aanwezig en kan door een sensitief persoon over het algemeen wel worden herkend. Zij is niet bij alle mensen precies gelijk. Wel kunnen wij zeggen dat bepaalde knooppunten de levensstroming (dus de stroming van de verschillende hogere voertuigen) verenigen met de lichamenlijke en de mentale werking; en dat zijn dan de z.g. chakra's.

Het zal duidelijk zijn dat wij altijd moeten proberen op elk terrein te genezen. Het is niet voldoende alleen lichamenlijk te genezen. Hierbij moeten wij gebruik maken van ons begrip, maar ook van onze hogere beleving of hogere waarde. Wij kunnen echter nooit een patiënt benaderen vanuit òns geloof, naar alleen van uit zijn geloof.

Indien wij een kracht in onszelf opwekken of versterken (dat wil dus zeggen: de emissie van uit ons wezen daardoor vergroten), zo zullen wij dit nooit op de juiste wijze kunnen doen, als de patiënt alleen maar hetzelfde beeld moet aanvaarden. Wanneer wij in Allah geloven en de patiënt gelooft in Boeddha, dan ròèpen wij tot Allah, naar wij sprèken over Boeddha en wij wèrken met de levende Kracht, de grote Sereniteit.

Hierover is natuurlijk veel meer te zeggen, maar ik geloof dat het beter is om verder te gaan. Ieder mens kan genezen. Maar men kan alleen genezen, indien men eigen kracht volledig weet te richten op het gestelde doel.

Concentratie, zelfbewustzijn en zelfvertrouwen zijn de belangrijkste factoren. Wanneer de mensen dit allen gelijkelijk zouden bezitten, zo zouden ze misschien niet alle kwalen op dezelfde wijze of even goed kunnen genezen, maar elk van hen zou tenminste één gebied hebben, waarin hij de gelijke of de meerdere van alle andere mensen zou zijn.

Er is dus niemand, die niet kan genezen.

Maar genezen en geestelijk genezen - het gebruik van dierlijk magnetisme en menselijk magnetisme - berust op geloofswaarden. Er bestaan geen wetenschappelijke formules, waarmee dit is uit te drukken. Het is een onbekend schrift dat moeilijk kan worden vertaald. Zoals men misschien op het ogenblik sommige schriftsoorten, zoals die van de Azteken, de Inca's, eenvoudig nog niet kan vertalen, omdat men niet meer weet wat werd geschreven.

De mens die werkt met die geestelijke waarden, werkt dus altijd vanuit het onredelijke. Op het ogenblik dat men tracht dit onredelijke op een redelijk niveau te brengen, maakt men het zichzelf onmogelijk om te genezen. Het feit alleen dat men redelijk wil zijn, belet de vrije en ongehinderde uitstraling van de krachten die men in zich draagt.

Er is wel een tweede logica mogelijk, die niet aan de menselijke wetten en normen is gebonden, maar deze zal niet wetenschappelijk aanvaardbaar zijn. Het is dus wel mogelijk te genezen volgens een bepaald systeem, maar dan zal dit systeem niet aan zuiver menselijke regels en normen gebonden zijn en als zodanig niet kunnen passen in een menselijke wetenschap.

Dan wil ik nog opmerken, dat elke mens naast zijn direct kenbare eigenschappen een aantal z.g. secundaire, verborgen of onderdrukte eigenschappen bezit. Die eigenschappen kunnen lichamenlijk zijn, zij kunnen ook geestelijk aanwezig zijn.

Onthoud dit:

Wanneer iemand zich van eigen krachten of begaafdheden niet bewust is, en er wordt daarop een beroep gedaan, buiten het stoffelijk niveau om a.h.w., dan zal altijd een antwoord daarop volgen. Eerst wanneer de persoon zichzelf verstandelijk wantrouwt, valt de mogelijkheid weg. Een mens kan als patiënt soms het meest lijden door onbekwaamheden die gemakkelijk kunnen worden gecompenseerd, wanneer wij een ander deel van zijn persoonlijkheid wakker maken. Wij kunnen niet altijd weten wat de begaafdheden en eigenschappen van de patiënt zijn, dat is duidelijk. Maar wij bezitten de totale scala van ons eigen wezen. En als wij uit ons voorstellingsvermogen punt na punt a.h.w. trachten af te tasten, van af de hoogste - bij wijze van spreken - tot de laagste materie die onze patiënt aanspreekt, dan zullen we ontdekken dat er van de invloeden één is, waardoor de patiënt een beetje verandert. Hij reageert anders dan normaal. Wanneer wij dit versterken, kunnen wij hem een zekerheid geven die meer genezend werkt dan alle krachten, die we hem verder toevoegen.

U ziet, het menselijk magnetisme - en zijn mogelijkheden - is toch wel wat meer dan dierlijk magnetisme. Ook in een tijd waarin de kosmische krachten groter worden, een periode waarin grote omwentelingen kunnen worden verwacht op elk terrein, wetenschappelijk als anderszins. Want er worden ook nieuwe soorten mensen geboren.

Vergeet niet dat b.v. radioactiviteit over het algemeen, voordat ze genetisch feitelijk uitwerking heeft, 5 geslachten vergt. Het is dus mogelijk dat over 40 à 50 jaar in Hiroshima opeens lichamelijk een ander soort mens zal ontstaan. Maar een bijzondere lichamelijke kwaliteit zal vaak een aantrekking vertonen voor bijzondere geestelijke kwaliteiten.

We zitten dus in een periode van allerhande omwentelingen. Tussen mens en mens (tussen mens en geest trouwens ook) schijnen steeds grotere scheidsmuren te ontstaan.

Men voelt zich steeds meer geïsoleerd en de pogingen om samen te werken met anderen zijn niet gebaseerd op het begrip voor die ander, maar op het gevoel van eigen onmacht en eigen eenzaamheid.

Wanneer wij zo maar, haast willekeurig, streven naar versterking van eenheid met de mensen, en naar harmonie, dan kunnen we niets bereiken. Wanneer u dat zo spontaan weg doet, zo één, twee, drie met de geest, dan zal het ook heel moeilijk zijn.

We zullen als geest of als mens gebruik moeten maken van de ons ingeschapen waarden.

Voor mij in de geest betekent dat eenvoudig, dat ik moet proberen me af te stemmen op datgene wat u bent, of op een gemiddelde; en als dat gemiddelde dan sommigen misschien wat minder goed ligt, dan verwaarloos je dat desnoods.

U echter zult uw contacten altijd eerst moeten opbouwen van mens tot mens. Ook wanneer u een organisatie ontmoet, ontmoet u in feite een mens. Om de waarde daarvan voor uw wezen te kunnen aftasten, om te kunnen begrijpen wat dit betekent, zult u dus dit samengestelde "ik" bewust moeten richten op de verschillende niveaus, en zo komen tot het ontdekken van de punten van afstoting (van gelijkheid) en ook de punten van verschil (van aantrekking).

Dan moet u verder proberen een zo juist mogelijke sfeer te scheppen; dus een relatie te scheppen, waarbij een vrije en ongehinderde uitwisseling, niet alleen van woorden, maar ook van werkelijke levenswaarden en meningen mogelijk wordt.

Het lijkt me daarom dienstig om dit onderwerp te besluiten met een punt, waarover sommigen van u ongetwijfeld al stilletjes notities hebben zitten maken, namelijk:

Wat zijn nu eigenlijk die verschillende mogelijkheden, die je als mens kunt gebruiken?

Dan wil ik hier in de eerste plaats opmerken, dat Eros - ik heb hem al genoemd - bij de mensen een veel grotere rol speelt dan zij zelf beseffen. Dat wil zeggen dat hartstochten of - laat ons zeggen - vleugjes van begeren of verrukking in de relatie van mens tot mens een grote rol spelen. Wanneer we ons dat realiseren, is het daarom nog niet minderwaardig.

Maar het betekent wel, dat we begrijpen wanneer dit voor ons wordt gebruikt, of wanneer wij het voor anderen gebruiken. We kunnen het dus bewuster hanteren. Men mag nooit vergeten, dat - of men het toegeeft of niet - een zekere lichamelijke in het menselijk contact een rol speelt.

In de tweede plaats hebben wij te maken met een vorm, die ik bijna astraal zou willen noemen. Wij hebben te maken met een aantal beelden, die net niet helemaal waar zijn.

Noem het uw eigen voorstellingswereld, de manier waarop u iets ziet.

Die manier waarop u iets ziet, wordt naar de ander uitgestraald, op het ogenblik dat u probeert hem uw gedachten mede te delen; dus elke poging tot communicatie, vanaf het gebaar tot de meest ingewikkelde discussie, activeert ook deze afdeling van het "ik".

Wat wij ons voorstellen, kunnen wij echter wijzigen, mits we maar intens genoeg een beeld opbouwen.

Eigen voorstellingen kunnen belangrijk zijn in de contacten met de medemens; en een wijziging daarvan kan - zonder dat er verder ook maar iets verandert - vaak zeer grote betekenis hebben voor het begrip dat er onderling kan ontstaan.

Daarboven hebben we dan wat ik wil noemen: vitaliteit, levenskracht, levenslichaam.

Uw leven heeft een ritme. Dat ritme kunt u niet bewust beheersen. Wanneer uw ritme volledig gelijk is aan dat van een ander en in dezelfde fase loopt, dan zal er voor u weinig of geen contact op dit terrein met die ander mogelijk zijn. Wanneer u dus ontdekt dat iemand u door zijn vitaliteit voortdurend irriteert, is het zaak u af te vragen, of het niet beter zou zijn de levendigheid, de uiting, de veerkracht van die ander buiten beschouwing te laten, en desnoods daarvoor in de plaats een fantasiebeeld te stellen van die persoon. Dan zou u elkaar wel kunnen benaderen.

Is er verschil in fase of verschil in levenskracht, dan blijkt dus een situatie te ontstaan van dominantie door de sterkste kracht. Ook wanneer u geestelijk de sterkere bent en een ander heeft deze levenskracht in nog grotere mate dan u, zal hij u op dat terrein domineren.

Menigeen vindt het niet aangenaam om gedomineerd te worden en zal zich daartegen verzetten. Dat verzet is meestal mentaal en veroorzaakt weer misverstanden.

Wanneer u ontdekt dat u door de vitaliteit van een ander wordt gedomineerd, aanvaard deze dominantie, en word sterker in de kracht van die ander. Het is een verhouding van tegen gerichte polen, althans van grote verschillen in waarden, die op zichzelf reeds voldoende zijn om een contact tot stand te brengen.

Een oudere, die - bij wijze van spreken - de vitaliteit van de jeugd niet enerverend vindt, maar haar aanvaardt en zich a.h.w. daarin koestert, verkrijgt - zonder dat hij weet hoe - een mentaliteit, welke bij die van de jeugd past. Hij heeft er een beter begrip voor en kan er meer mee tot stand brengen. Hij kan met de jongeren praten. Hij kan hun ook meer leren en hij kan hun meer geven. Dit als voorbeeld.

Dan hebben we verder te maken met de zuiver mentale wereld. Iedere mens heeft een bepaalde manier van denken. Zelfs als u dezelfde filosofische school volgt en dezelfde lessen in logica enz. hebt gevolgd, denkt u toch allemaal enigszins verschillend. Zodra een ander precies zo denkt als u kunt u niets bereiken, tenzij u van hetzelfde punt uitgaat. Ontdekt u iemand wiens gedachteprocessen precies dezelfde zijn als de uwe, probeer dan nooit stelling te kiezen tegenover die ander. Ga van precies hetzelfde punt uit, dan zult u door onderling aanvullen tot een beslissing, een voorstelling of een conclusie kunnen komen, die voor u beiden aanvaardbaar en bevredigend is en u zult elkaar hebben versterkt.

Wat dit mentale betreft, geldt verder: Elke mentale voorstelling is niet alleen een aantal hersenwerkingen, maar het is ook het directe contact a.h.w. van het bewustzijn met de geest. Er ligt dus een zekere emotionele achtergrond achter.

Door de manier te wijzigen, waarop u de wereld beziet, kunt u met behoud van uw normale denkeigenschappen uw benadering van anderen aanmerkelijk veranderen, en daarmee ook de resultaten die mogelijk zijn.

Probeer daarom in uw denken die aspecten naar voren te brengen, die u voelt dat voor de ander noodzakelijk te zijn. Maar wees niet krampachtig optimistisch, terwijl u het zelf niet gelooft. Kies de goede punten, waarin u wel gelooft. Wees niet absoluut pessimistisch, omdat de ander te lichtzinnig lijkt. Zoek alleen die zwaartepunten uit, die volgens uw eigen weten inderdaad bestaan.

U zult ontdekken, dat u dan haast inspiratief veel verdergaat dan in een normaal denken of betoog mogelijk is, en a.h.w. indringt in de sfeer en de persoonlijkheid van de ander, zonder hem daardoor onrecht te doen, en tevens gebruik makende van impulsen, die u zelf niet helemaal begrijpt.

Dan hebben we nog het vlak van de gevoelswereld. Dit is - als we het laagstoffelijke even buiten beschouwing laten - een terrein, waarop vooral de geest tot uiting komt. Een groot

gedeelte van de emoties en de onderbewuste gedachten, die meestal emotioneel worden uitgedrukt, stammen uit de hogere voertuigen, zoals u weet. Op het ogenblik dat wij een emotie in onszelf kennen, zijn wij in staat die aan een ander over te dragen, mits onze emotie de sterkere is of zozeer tegen gericht is aan die van de ander, dat daardoor een synthese van twee emoties tot stand kan komen.

Het is zeer belangrijk, dat u daarover even goed nadenkt.

Wanneer u iemand ontmoet die wanhopig is, dan kunt u hem zijn wanhoop niet afnemen, maar u kunt wel uw vertrouwen uitstralen. U zult wat van uw vertrouwen verliezen, onzekerder worden, de ander wint aan zekerheid. U vindt dan een punt, waarop menselijke communicatie mogelijk wordt.

En dan zijn er nog de vele geestelijke voertuigen, waarvan u zich doorgaans niet of niet voldoende bewust bent. Laat ons daarom eenvoudigweg stellen, dat - wanneer u geen ander contactpunt vindt - u teruggrijpt naar uw eigen beeld van het grote ego, uw werkelijk "ik" of het beeld van uw God. Wanneer u teruggrijpt naar het eigen ego, grijpt u terug naar een groot aantal eigenschappen die u niet kent, en ook naar kennis en belevingen waarvan u zich niet bewust bent. Door hiernaar terug te grijpen en niet te trachten eigen uitingen verder redelijk te motiveren, kan men heel vaak komen tot een juist contact met de medemens, een juiste en gunstige invloed op die medemens.

Richt u zich op God, dan moet u zich wel realiseren dat het alleen ùw beeld van God is, dat een rol speelt. Omdat u innerlijk een kosmisch aanvoelen hebt, kunt u - en dat doet u over het algemeen grotendeels met uw etherisch lichaam, maar onder omstandigheden kunt u dat ook astraal doen en zelfs in een directe gedachteprojectie - uw Godsbegrip omzetten in een verandering van milieu of van gevoelens. Het is of het licht voor die ander verandert, of hij sterker of zwakker wordt.

U kunt er een mens mee genezen en doden.

Hiermee heb ik de voornaamste punten geloof ik wel behandeld.

Alle waarden en verhoudingen zijn relatief. Er kan geen enkele vaste maatstaf bestaan in uw benadering van een medemens. Elke benadering moet van persoon tot persoon geschieden. Op het ogenblik dat u van een algemene regel uitgaat, hebt u reeds het contact verbroken en verloren. Neem daarom nimmer een vaste zedenleer, geloofsleer, als dwingend aan voor uw contact met de ander. Voor uzelf mag u haar bezitten als u wilt. Maar op het ogenblik dat u haar van toepassing verklaart op anderen, maakt u het zeer moeilijk met die anderen contact te krijgen.

Het gaat er niet om dat de ander goed is volgens ùw begrippen. Het gaat erom dat de ander vatbaar is voor datgene wat u hem geven kunt aan hulp, aan genezing, aan mentale, morele of andere correctie.

Die correctie kan echter alleen van binnenuit geschieden. Op het ogenblik dat u aan die mens voorwaarden stelt, maakt u het uzelf onmogelijk anders dan van buitenaf en zeer oppervlakkig contact te krijgen en te werken.

Daarmee is deze inleiding ten einde.

Ik heb geprobeerd om het kort en krachtig te doen.

Ik geloof in ieder geval, dat ik u aardig wat punten ter overdenking heb gegeven.

Ik heb dit op zichzelf volledig ware werkstuk naar voren gebracht als een punt ter overweging, niet als iets waarin u zich blindelings moet storten.

Ook niet als iets, waardoor alle andere leringen ongeldig zouden worden.

Dit is de essentie van het menselijk magnetisme.

De toepassingsmogelijkheden die ik heb gegeven zijn enkele van de vele krachten, welke in de mens schuilen, die zich bewust is.

DISCUSSIE

Vraag: Hoe verklaart u het gevoel van warmte (straling), dat men voelt ontstaan onder de handen van een magnetiseur, wanneer deze ons "instraalt"? Dit is toch soms duidelijk voelbaar.

Antwoord: Dat is volledig juist. De verklaring daarvan heb ik in mijn inleiding reeds gegeven toen ik stelde dat de concentratie, waarbij beide personen aannemen dat de kracht werkzaam zal zijn daar, waar de handen zijn, dat gevoel van warmte automatisch doet ontstaan.

Ik schakel hier dus de directe warmteoverdracht uit, die ongetwijfeld ook nog wel een rol kan spelen.

Als u denkt dat er iets gebeurt, dan kan dat inderdaad gebeuren. Wanneer u iemand kunt suggereren, dat een doodgewoon stuk hout een gloeiend ijzer is, zal hij zijn vingers daaraan branden. Er is dan geen feitelijke warmte, alleen een suggestie, dus een gedachte.

Op deze wijze zal ook de gedachte van een genezende invloed, die de magnetiseur op zijn patiënt uitstraalt (en wel daar, waar zijn handen zijn, want daar werkt hij toch mee, nietwaar), dus een soortgelijke illusie kunnen veroorzaken, die echter - en dat mogen we niet vergeten - wanneer de concentratie voldoende is, een feitelijk gevoel van kracht - en dat kan ook als warmte of koelte worden gevoeld - tot stand brengt; maar niet in dien verstande, dat het in de eerste plaats de gedachten zijn die het doen, en niet zoals men aanneemt de handen zelf.

Vraag: Maar dan stroomt er toch iets uit de handen uit?

Antwoord: Dat is niet noodzakelijk. Het kan het geval zijn, omdat de magnetiseur - gelovend dat hij dit met zijn handen doet - op dat punt het totaal van zijn uitstraling concentreert.

Maar het is niet noodzakelijkerwijze de hand, die de kracht overbrengt. Zou die hand niet aanwezig zijn, maar alleen in gedachten dezelfde passe worden gemaakt, dan zou bij eenzelfde overtuiging aan beide kanten het resultaat gelijk blijven.

Vraag: Bij contactgenezing werken we via het zenuwstelsel. Ressorteert dit onder menselijk of onder dierlijk magnetisme?

Antwoord: Als u mij de keuze laat zou ik zeggen, dierlijk magnetisme.

Omdat de levenskracht (of zo u wilt de bio-elektrische reacties in de cellen en celkernen) een dierlijk verschijnsel is, en ook de invloeden, die daarop direct inwerken, dierlijk zijn.

Op het ogenblik echter dat gedachten (een mentaal beeld b.v.) worden gebruikt om via de stimulans van de hersenen in de zenuwkanalen een reactie tot stand te brengen, zou men moeten spreken van menselijk magnetisme.

Het is dus niet mogelijk om dit zonder meer te definiëren aan de hand van de gevolgen.

De werkwijze zal hier bepalend zijn. De uitgestraalde kracht bepaalt dus, of er sprake is van z.g. dierlijk of van een meer menselijk magnetisme.

Vraag: Iemand is zó ziek, dat menselijkerwijze gesproken hier niets meer aan te doen is. Als men dan toch graag zou willen helpen, heeft het dan nog zin om te magnetiseren? Wat kun je dan nog bereiken?

Antwoord: Dat is helemaal afhankelijk van de kwaal, en dus van de mogelijkheid om op korte termijn een herstel te verkrijgen.

Ik wil u hier de theoretische oplossing geven, waarin wordt gesteld, dat - mits de toegevoegde kracht of straling plus de eigen werkzaamheid van het lichaam een snellere herstelwerkzaamheid heeft dan de vervalwerkingen van het ziekteproces - genezing altijd mogelijk blijft.

Op het ogenblik dat de toegevoegde kracht onvoldoende is, kan zij misschien het proces vertragen, maar niet tot stilstand brengen.

Wanneer de kracht volkomen onvoldoende is en het lichaam deze misschien niet geheel aanvaardt, kan een versnelling van het vervalproces het resultaat zijn van de behandeling.

Over het algemeen kan worden gesteld, dat in deze gevallen bijna altijd eerst een verslechtering van de toestand intreedt, omdat het lichaam eerst moet komen tot de aanvaarding van de toegezonden krachten, en eerst daarna aan herstel begint.

Vaak zal dit herstel ook nog inhouden: Een versnelde afbraak van sommige delen van het

lichaam (cellen e.d.) met als nevenverschijnsel dus ook gevoelens van onbehagen en pijn, omdat nu eenmaal een herstel alleen mogelijk is, wanneer eerst het puin is opgeruimd; als ik me deze uitdrukking mag permitteren.

Vraag: Men zegt dat passes de levensstromen in het lichaam beïnvloeden. Geldt dit alleen voor het dierlijk magnetisme in de mens?

Antwoord: Uitdrukkelijk: ja. Wanneer passes worden gemaakt, en er is dus alleen sprake van een overdracht van eigen levenskracht, ongeacht hoe deze in het eigen lichaam verder wordt versterkt, aangevuld e.d., dan zal de passe op zichzelf dus het zenuwstelsel beïnvloeden.

Maar ik herhaal wat ik zo even reeds opmerkte: De gedachten op zichzelf kunnen vaak evenveel of meer doen. En de levensstromen in het lichaam kunnen dus door elke daaraan gelijke of hogere kracht worden gericht, veranderd of gecorrigeerd, ook wanneer verder daarbij geen passe of ook maar enig uiterlijk vertoon, ja, zelfs enig direct contact, of zelfs een uiterlijk erkennen, bij betrokken is of tot stand komt.

Vraag: Als er dan b.v. uit het voorhoofd wordt uitgestraald, zonder dat de patiënt daarvan verder iets merkt, is dit dan het menselijk magnetisme?

Antwoord: Dan zou ik absoluut willen spreken van een menselijk magnetisme, omdat hier sprake is van een bewustzijnsproces, waarbij over het algemeen ook bepaalde geestelijke voertuigen en waarden zijn ingeschakeld, zelfs indien de krachtuitstraling vanuit een ten dele of geheel geopend chakra plaatsvindt.

Vraag: Kunt u iets zeggen over genezing op afstand?

Antwoord: Genezing op afstand is alweer afhankelijk van de instelling van de mens.

Er bestaat geestelijk geen enkel begrip van afstand dat reëel of meetbaar is. Ik wil hierbij opmerken, dat het ook voor de mens vaak heel moeilijk is om tot afstandsbepalingen te komen. Zo gebruikt men b.v. licht, dat in zichzelf een constante is, om afstanden te meten die er in de kosmos of in de ruimte zouden bestaan.

Het zal u duidelijk zijn, dat - als deze constante waarde (het licht) een verschijnsel is van andere krachten of werelden - dit niet opgaat en als zodanig de zo berekende afstanden nooit volledig juist zouden kunnen zijn.

Dit terzijde.

Wanneer u op afstand behandelt en u kunt geestelijk contact krijgen met uw patiënt, dan zult u op elke afstand inderdaad kunnen genezen.

Daarvoor is het echter noodzakelijk, dat een juiste instelling, een juist contact wordt verkregen. Over het algemeen kan dit niet zonder meer geschieden, maar is er een inductor (direct of indirect, het kan dus ook nog via een ander persoon uit de omgeving gaan) noodzakelijk.

In de meeste gevallen blijkt dat bij deze genezing op afstand de afwezigheid van een direct contact, en daarmee het wegvallen van bepaalde suggestieve waarden en de mogelijkheid tot het zoeken van een persoonlijk meest juiste verbondenheid, de doelmatigheid van de genezing beïnvloedt.

Een uitzondering is hierbij, wanneer geestelijke krachten deze activiteit overnemen, maar dan kennen deze een persoonlijk contact met patiënt en genezer.

Vraag: Dus in deze bestaat er wel afstand?

Antwoord: Er bestaat in deze afstand van persoon tot persoon. U kunt naast elkaar staan en toch verder van elkaar verwijderd zijn dan de zon van de aarde. Er is dus geestelijk gezien een afstand in begrip, of - als we de oude term dan toch willen gebruiken - een afstand in trilling, dus in vermogen tot het elkaar beroeren, elkaar bereiken.

En dan zeggen we: Er is grote afstand.

Voor de mens wordt echter de z.g. plaatselijke afstand (de ruimtelijke afstand) meestal geassocieerd met weerstand; en deze associatie alleen zal het hem vaak moeilijk maken om een kracht met gelijke sterkte over te dragen aan een ander, tenzij daarmee een zodanig intens contact kan worden verkregen, dat men deze persoon a.h.w. vlakbij voelt.

Dan blijkt hier dus de rede te moeten plaatsmaken voor een gevoel van nabijheid en contact, en daardoor een overdracht mogelijk te worden.

Vraag: Moet de patiënt passief zijn of moet hij juist actief meedoen?

Antwoord: Dat is afhankelijk van de genezer. Er zijn genezers die met een passieve patiënt het meest bereiken. Anderen kunnen het meest bereiken, als ze een patiënt hebben die meewerkt. Nu is dit, gezien de instelling van de patiënt en de mentale processen die zijn lichamelijk welzijn beïnvloeden, over het algemeen volgens mij te prefereren. Maar ook een patiënt, die actief tegenwerkt kan - wanneer die tegenwerking op de juiste wijze wordt gewaardeerd - alleen al door zijn tegenstreven een zekere toegang tot zijn wezen verschaffen. Volgens mij is dus de actieve patiënt over het algemeen gemakkelijker te bereiken en te genezen dan de passieve; met dien verstande, dat de passieve patiënt meer mogelijkheden heeft tot contact (dus genezing), maar dat de actieve patiënt veel sneller resultaten zal hebben wanneer het contact is bereikt.

Vraag: Mag ik nog even iets vragen over uw antwoord? U sprak over een inductor. Zou in het geval, dat we op een afstand behandelen, het niet beter zijn dat de patiënt een voorwerp heeft van de genezer dan dat de genezer een voorwerp heeft van de patiënt?

Antwoord: Nu komt u op een terrein dat met ons onderwerp maar heel zijdelings samenhangt, vandaar een heel kort antwoord.

Het beste zou zijn indien men wederkerig in het bezit van voorwerpen zou zijn, dan wel één van beiden volkomen gelijke of identieke voorwerpen zou bezitten, waarvan er één naar de genezer of één naar de patiënt zou gaan.

Wanneer u daarover meer wilt weten, dan zou ik u willen aanraden om de wet van gelijkheid en overdrachtelijkheid te bestuderen binnen het kader van de magie.

Vraag: U zei, dat twee gelijke magnetische uitstralingen elkaar afstoten. Staat dat dan niet in verband met gelijke zaken, die elkaar aantrekken?

Antwoord: Er is geen sprake, vanuit menselijk standpunt wel te verstaan, dat gelijke zaken elkaar aantrekken, tenzij gelijke zaken tot één versmelten. Maar indien er een volkomen gelijke instelling op een bepaald terrein bestaat, dan moeten we ons daarbij realiseren dat de achtergrond (dus het denken, de emotie of de levenservaring, ja, zelfs de incarnatie) een andere is. En dat wil zeggen, dat met gelijk geweld en gelijke kracht twee niet gelijke opvattingen of instellingen op elkaar worden geprojecteerd.

Het zal u duidelijk zijn, dat in dit geval geen aanvaarding mogelijk is, en dus geen werkelijk contact. Daarom spreken we over afstoting, daar een ieder - de weigering van de ander niet begrijpende - komt tot een afwijzing van de ander om zijn onredelijkheid, niet beseffende dat hij diezelfde onredelijkheid toont in zijn afwijzing.

Dan kunnen we daar nog bij zeggen dat mensen die volledig gelijk zijn, elkaar afwijzen; dat mensen, die gelijke eigenschappen met verschillende gerichtheid bezitten, elkaar niet zullen begrijpen.

Maar dat de mensen vaak dingen als gelijk beschouwen, omdat er een gelijk doel is, niet beseffend dat de reden waarom het doel wordt nagestreefd verschillend is.

Ze vinden elkaar wel in een gelijkheid van doel, maar verwarren dit met een gelijkheid van zijn of van streven.

Vraag: U zegt, dat in de ruimtelijke structuur (door u aangeduid als leegte) kracht kan worden geprojecteerd, maar ook fijne materie. Als het fijne materie is, is er dan sprake van menselijk of van dierlijk magnetisme?

Antwoord: Ik geloof, dat er in dit geval geen onderscheid bestaat tussen menselijk of dierlijk magnetisme omdat, als het gaat om de projectie van fijnste materiedeeltjes, dierlijk magnetisme onmiddellijk daaraan verwant is en ermee verband houdt.

Het dierlijk element (dus het lichamelijk zijnsmechanisme zonder meer) beïnvloedt namelijk o.m. de astrale sfeer en bouwt daar gelijkwaardige beelden op, evenals bepaalde angst- of schrikbeelden en bepaalde beelden van genoegen, zoals ook de mens doet.

Het eenvoudigste dier bouwt dus ook astrale waarden op. De mens doet hetzelfde.

Ik geloof dan ook dat het feit, dat fijnste materie in de ruimte wordt geprojecteerd, niet als bepalend kan worden beschouwd voor menselijk of dierlijk, maar dat het verschil gelegen zal zijn in het bewust projecteren, het geven van een beheerste vorm of van een onbeheerste

vorm daaraan.

Ik zou dus willen zeggen: Op het ogenblik, dat een dergelijke projectie van materie bewust, doelbewust en kennend geschiedt, en daarbij een zuiver "ik"-bewustzijn optreedt, is er sprake van menselijk magnetisme.

Zolang het een zuiver instinctieve reactie zonder meer is, zou ik willen spreken van de richtende kracht, de veroorzakende kracht, als dierlijk.

Vraag: We kunnen genezen volgens een bepaald systeem. Maar dit systeem past niet in de menselijke wetenschap, zegt u. Maar een systeem sluit toch een zekere redelijkheid in? Of is deze gedachte onjuist?

Antwoord: Elk systeem sluit een zekere redelijkheid in.

Maar om wetenschappelijk aanvaardbaar te zijn moet het uitgangspunt van deze redelijkheid bewijsbaar zijn, terwijl de gestelde werkingen en haar processen eveneens bewijsbaar moeten zijn.

Anders gezegd: Een systeem voor gebedsgenezing b.v. zal nimmer redelijk kunnen zijn, omdat wordt uitgegaan van een mens-God-verhouding, die niet bewijsbaar is, terwijl bovendien de variant van intensiteit, waardoor de verschillen van werking worden verklaard, eveneens niet registreerbaar zal zijn.

Er bestaat dus geen enkele redelijke maatstaf om de resultaten te meten, te berekenen of de werkingen als geheel te formuleren. Toch kan men het systeem van deze gebedsgenezing (ik denk hier o.m. aan het systeem van Edy Mary Baker) wel degelijk baseren op geloof, of op andere waarden gebaseerd systeem worden opgebouwd, dat in zich redelijk is.

Maar zoals ik in mijn inleiding reeds opmerkte, dit is dan een redelijkheid die buiten de menselijke redelijkheid ligt. Een logische opbouw op zichzelf houdt n.l. niet in dat zij logisch aanvaardbaar is.

Wanneer ik uitga van het feit dat u allen hier geesten bent, zo kan ik aan de hand daarvan extrapoleren en een systeem opzetten, waardoor het u mogelijk zal zijn naar huis te gaan zonder van enig ander vervoermiddel dan uw eigen wil gebruik te maken. De praktijk zal uitwijzen dat het voor velen van u niet mogelijk zal zijn - voor anderen alleen na bijzondere training - omdat u zich n.l. niet als geest, maar als mens beschouwt en geen rekening houdt met geestelijke eigenschappen, maar met de menselijke waarden en eigenschappen als zijnde primair bepalend voor uw eigen verplaatsing en actie.

Vraag: Zou u nog eens willen verduidelijken hoe twee krachten, die elkaar afstoten, tot samenwerking kunnen komen?

Antwoord: Ik wil proberen dat te doen en wil daarvoor een eenvoudig voorbeeld nemen.

U neemt 2 stalen balken, beide door een machine geperst onder een druk van 5 ton. Zolang deze beide nu lijnrecht tegenover elkaar staan, bereiken zij niets. Zij blijven in stilstand, en het is alsof er niets gebeurt. Op het ogenblik dat ik bij één van beide een lijnverschuiving, een richtingverschuiving maak - al is het maar van 4 of 5 graden uit de rechte lijn - ontstaat er een kracht die de resultante is, waardoor beide langzaam maar zeker gaan stuwen in een derde richting, en daarin op den duur met hun verenigde kracht stuwen, en niet verminderd met elkaars kracht.

Wanneer u zich dit beeld voor ogen kunt halen, zult u ook begrijpen, dat - wanneer twee krachten diametraal tegenover elkaar staan en wij, door er een ander element aan toe te voegen, dus de gerichtheid van een van beide, al is het maar tijdelijk, te veranderen - de beide krachten niet meer tegenover elkaar staan, maar dat ze a.h.w. een uitweg zoeken, waarbij hun beider kracht dus in een richting gaat, die over het algemeen gelegen zal zijn op dat terrein van 180 graden, dat hun beider diametrale oppositie aan één van beide zijden bepaalt. We kunnen dan zelfs zeggen: Degene die weet wat hij doet kan de richting, waarin deze gezamenlijke kracht zal uitwerken, bepalen indien hij in staat is de afwijking uit de rechte lijn bij één der twee opposerende krachten voor zichzelf vast te stellen.

Vraag: Is fluïde hetzelfde als uitstraling?

Antwoord: Neen. Fluïde is niet hetzelfde als uitstraling. Fluïde kan uitstraling ten gevolge hebben. Fluïde kan worden afgescheiden en kan dan op een gegeven ogenblik zelfs in verschijning treden.

Men beseft over het algemeen niet dat het z.g. fluïde, ectoplasma, en de vormende kracht in het protoplasma identiek zijn. Het is dus in feite iets wat ligt in het gebied der stoffelijke levenskracht en als zodanig is verbonden met stoffelijke levensprocessen.

Gedachtekracht kan daaraan vorm en richting geven, maar op zichzelf is het fluïde a.h.w. een deel van uw lichaam.

Een fluïde kan wel worden uitgestoten, maar het kan nimmer van het "ik" volledig worden afgenomen, zonder daarbij teniet te gaan. U kunt dus uw fluïde gebruiken om krachtimpulsen of iets anders naar een ander over te dragen. Maar u kunt niet een deel van uw fluïde aan een ander afstaan, terwijl die ander dit dan normaal kan behouden en gebruiken. Die mogelijkheid bestaat niet.

Vraag: Is dat fluïde hetzelfde als od?

Antwoord: Ja. Od is ook een uitdrukking die men ervoor gebruikt. Alleen omvat het begrip "od" dus iets meer dan deze levenskracht alleen. Zij omvat n.l. bepaalde omzettingsprocessen. Eenvoudig gezegd: Wanneer u b.v. ademhaalt, dan zal niet alleen maar de chemische omzetting plaatsvinden (zuurstof wordt in het bloed opgenomen enz. enz. en wordt dan weer afgescheiden), maar er zal dus ook een lading aan ontnomen worden. En deze lading, die dus de totale levenskracht van het eigen milieu omschrijft, is mede deel van het od.

Bij het fluïde is dat niet het geval. Dat is altijd zuiver persoonlijk.

Vraag: Is fluïde hetzelfde als levenslichaam, of bestaat het levenslichaam uit fluïde, of produceert het levenslichaam fluïde?

Antwoord: Ja, dat is nu een rare vraag. Is uw lichaam warm of produceert het warmte, of bestaat het krachtens warmte? Dat is net zo'n vraag. Dat kunt u ook niet oplossen.

Omdat - naar gelang van het punt waarvan u uitgaat - ieder standpunt kan worden verdedigd en juist is. Maar als u mijn persoonlijke definitie daarvan vraagt zou ik zeggen:

Fluïde is een bewuste of onbewuste gerichtheid, waarbij krachten van het levenslichaam, zowel als van het stoffelijk lichaam gezamenlijk en in binding worden geprojecteerd in een bepaalde richting.

Vraag: Houden de zeven stralingen die deel van de mens uitmaken - waarover u sprak in het begin van uw inleiding - verband met de verschillende vlakken van contact, die mogelijk zijn met de medemens?

Antwoord: Dat gaat nog wel iets verder. Deze zeven vlakken n.l. zijn enerzijds de 7 grote Stralen of de Heren der Stralen, maar anderzijds zijn ze ook wel weer een product van het oude geloof aan de planeten als zijnde persoonlijkheden. Dan komen we ook aan de 7.

Als u het aantal mensentypen met hun verschillen zou willen berekenen, geloof ik dat u eerder moet uitgaan van de verschillende kosmische richtingen (die we dan eenvoudigheidshalve stellen op 12, waarbij we dus de Dierenriem a.h.w. imiteren) en dan stellen dat een subdivisie van elk van die krachten in 12 subtypen plaatsvindt, waarbij deze subtypen over het algemeen dus ook weer als een afzonderlijk type handelen en optreden.

Het totale aantal typen zou als zodanig 144 zijn, zijnde het getal der mensen.

Dat is dus alles getallensymboliek. Maar deze getallensymboliek is mogelijk, indien wij ons een mathematische opbouw of een hiërarchische opbouw van het Al willen voorstellen, dat binnen dit kader voldoende juist is om mee te werken. U zult begrijpen dat het niet een volledige juistheid bezit.

Ik zou dus eenvoudigheidshalve alleen maar willen zeggen: Er zijn typen die lichamelijk tot een bepaalde planeet behoren. En dat betekent voor hen dat sommige eigenschappen in hun persoonlijkheid, in hun karakter, bijzonder scherp de nadruk krijgen, zodat ze op sommige invloeden bijzonder sterk reageren.

Dat kunnen we dus ook doen voor de tekens van de Dierenriem. Elke stoffelijke reactie, uit een ander evenwicht van de sterren geboren (of beter gezegd: daardoor aangeduid), geeft alweer een enigszins ander type. En naar gelang we nu willen verdelen, kunnen we dus komen tot een groot aantal differente typen.

Of we kunnen dat zo eenvoudig mogelijk houden en ten slotte misschien alleen naar spreken van melancholisch tot sanguïsch; en dan hebben we maar een paar typen. Dat ligt dus aan uw punt van uitgang.

Ik wil er wel nog iets bij zeggen en dat heeft met het onderwerp zelf misschien weinig te maken, maar het kan verhelderend werken:

Op het ogenblik van het ontstaan van de ziel (dat is praktisch gelijktijdig) was zij niet alleen zichzelf (dus als "ik"heid) maar zij was tevens deel van een grotere gemeenschap of Kracht. Deze grotere gemeenschappen of Krachten, die we meestal Heerschappijen noemen, hadden dus in zich weer verschillende reacties op de Schepper (dus op de relatie "ik"- niet "ik"); en dezen zijn dan de z.g. Heren van Krachten en Stralen.

Wanneer we eenmaal onder zo'n Heer van Kracht behoren of onder één van de 7 Stralen, dan zullen we over het algemeen in onze keuze van type, van benadering en daarmee als mens in onze mentaliteit, en als geest in onze voorstellingsmogelijkheden (ons bewustzijn), daarmee zo sterk gelieerd zijn dat zij tot op zekere hoogte ons type bepalen.

Zij bepalen dus niet onze eigenschappen, maar de grenzen, waarbinnen wij onze eigenschappen kunnen beseffen en tot uiting brengen.

Vraag: Mag ik nog iets over genezing vragen? U zei dat de patiënt bewust of onbewust kan zijn en de invloed daarop. Wanneer dat nu iemand in slaap is (b.v. een kind), kan dat op afstand toch bereikt worden? En heeft dat zin?

Antwoord: Ja, nu komen we wel erg in de praktijk. Maar het is misschien wel aardig om daarop even in te gaan.

Wanneer we iemand hebben die lichamelijk in slaap is, dan kunnen we hem met zuiver lichamelijke kracht of met dierlijk magnetisme alleen dan bereiken, indien er sprake is van een direct contact. Dus dan kunt u het zelf zeggen. U moet dus niet in de aura behandelen, maar u zou de persoon direct moeten behandelen.

Wanneer het echter op afstand gaat, of langs geestelijke weg met geestelijke waarden, dan wordt het veel eenvoudiger.

Terwijl het lichaam slaapt zijn de verschillende geestelijke voertuigen bewuster en gemakkelijker te benaderen dan anders. Wanneer men dus een kind behandelt en men gaat daarbij bij voorkeur uit van de richting van de mentale wereld, rekening houdend met het feit dat die wereld vanuit menselijk standpunt een soort sprookjeswereld, een onredelijke wereld is, dan kan men daarin als het ware het droombeeld scheppen, dat door het kind volledig wordt aanvaard en ten dele wordt overgedragen naar de hersenen. En dan heeft het kind van een mooie fee gedroomd of iets dergelijks.

Daardoor kunnen we via de geest het lichaam gemakkelijk beïnvloeden en zelfs heel veel tot stand brengen. Maar ook hier geldt weer: De benadering moet zijn aangepast aan de omstandigheden. En als we niet zeker weten of iemand wakker is of slaapt, dan zullen we dus verstandig doen allereerst te proberen of wij een gevoel van verbondenheid kunnen krijgen op geestelijk, mentaal of emotioneel terrein. Pas als dit niet mogelijk is, zullen we trachten ons dit op meer menselijke wijze voor te stellen en ons van uit een meer stoffelijke voorstelling te richten en onze krachten af te geven.

Ja, u merkt wel, dat het niet mogelijk is om hier even in een half uur een leerboekje te geven van: Hoe genees ik geestelijk.

In de praktijk komt het eigenlijk er op neer - dat wil ik u wel even zeggen - dat er geen enkel systeem of boekje is, dat u het genezen werkelijk kan leren. Men kan u slechts zover brengen, dat u met een zeker zelfvertrouwen begint te proberen anderen te helpen, en daarvan lerende vindt u ten slotte uw eigen systeem, wat u dan meestal wel rationaliseert aan de hand van het geleerde, maar dat toch wel degelijk een zuiver persoonlijke benadering zowel van het probleem zieke patiënt, als van alle daarmee samenhangende dingen als sfeer, benadering e.d. inhoudt.

Als er geen vragen meer zijn, wil ik nog over een paar punten iets zeggen.

Wanneer wij spreken van een menselijk magnetisme, dan spreken we in wezen over iets, wat ook de geest bezit. Wanneer de geest op de mens inwerkt, dan zal dit geschieden via diezelfde krachten, waarover we hebben gesproken. En wat ontstaat er nu? Er ontstaat een absorptie op meestal twee vlakken.

Wanneer ik b.v. met u praat, dan is het heel aardig om te constateren wat er hier gebeurt.

Het is altijd erg interessant om dat na te gaan. Ik kom dan tot de conclusie dat enkelen van u haast onbewust - ze hebben misschien niet eens bewust gehoord wat er is gezegd - gegevens

in zich hebben opgenomen, die ze ongetwijfeld zullen verwerken en gebruiken.

Anderen hebben alles begrepen maar zullen er weinig mee doen.

Een derde groep heeft problemen gekregen, die ze alleen kunnen oplossen door hun eigen instelling te veranderen.

Als u nu zo gaat kijken, zult u begrijpen dat dit magnetisme, die verbondenheid dus ook veel te maken heeft met het probleem van leren, met bewustwording, met esoterie, en met al wat er eigenlijk bestaat.

Wij hebben dat probleem vanavond aangesneden, omdat het - geloof ik - de vernieuwing inhoudt van vele oude waarden.

U weet het allen. U heeft misschien ook wat aan genezing gedaan en u heeft er wel eens resultaten mee gehad en het was allemaal wel prettig en gezellig. Maar er komt een ogenblik dat je er zelf voor komt te staan, dat het niet meer in de eerste plaats een kwestie is van een beroep doen op andere krachten, maar dat het een kwestie is om van jezelf uit in die wereld te werken.

Er is een tijd geweest dat men aan de hand van voorschriften, sociale kennis en methodiek misschien probeerde om zijn medemensen te helpen. Maar er komt een tijd, dat die regels niet helemaal meer gelden, dat er iets verandert. En in die tijd komt weer dit menselijk scheppen van een juist begrip, van een menselijke sfeer naar voren.

Er is een tijd geweest dat men met onbegrijpelijkheden en vaagheden ontzettend ver kon komen. Ik ben bang, dat ook die tijd voorbij gaat en misschien kunt u er al iets van merken in onze betogen. Ik heb tenminste getracht om vaagheden zoveel mogelijk te vermijden. Wanneer wij onze toevlucht niet meer kunnen nemen tot het te vaag omschrijven, in het ontvluchten van het probleem, dan komt er een ogenblik dat we dat probleem zelf moeten beroeren, maar zó dat een ander het begrijpt. Door de vaagheid kunnen we aan een ieder een eigen interpretatie ervan overlaten; menig politicus maakt daarvan uitdrukkelijk gebruik.

Maar als het gaat om de feiten, om de directe waarheid, dan moeten we ook weten hoe wij tegenover de ander staan. We moeten die ander net zolang a.h.w. aftasten totdat we het contact hebben gevonden, zodat we weten: Nu begrijpt die ander wat we zeggen.

In een wereld als deze, met zo onnoemelijk veel vereenzaming van mensen, komt men op een gegeven moment te staan voor het formeel isolement, of het vanuit het "ik" bewust gezochte, veroorzaakte en tot stand gebrachte contact.

En die nieuwe tijd, vrienden, die veranderingen en ontwikkelingen, welke op het ogenblik allemaal nog in de lucht hangen, maar waarvan ik toch aanneem dat we daar over een paar dagen wat meer met zekerheid van weten, die zijn van een zodanige importantie, aards en stoffelijk, dat - al merkt u dat misschien niet onmiddellijk en staat het niet in de krant - het noodzakelijk is om u daaraan aan te passen.

De mens moet verdergaan dan het dierlijk magnetisme. Hij moet verdergaan dan alleen maar het volgen van een regeltje en het hebben van een beetje vertrouwen en een beetje geloof. Dat is goed geweest in het verleden. En als u het nu bezit, is het een machtige basis om op voort te gaan, maar u moet meer zijn: U moet uzelf zijn.

U moet zich leren beheersen en zich leren bespelen als een ingewikkeld instrument.

U moet weten dat u innerlijk verschillende waarden kunt in- en uitschakelen, dat u eigenlijk sterk en groot en machtig bent; niet door het geheel maar door het feit dat u de verschillende facetten van uw wezen kunt gebruiken als precisie-instrumenten, waarmee u meer bereikt dan met brute kracht ooit denkbaar zou zijn.

De mens moet ontwaken tot zijn nieuwe kracht, zijn wezen, zijn gaven, zijn talenten.

Want geloof me, er zijn heel veel mensen hier aanwezig en elders in de wereld, die gaven hebben, maar ze hebben ze nooit durven gebruiken, ze hebben ze nog niet kunnen gebruiken, ze kunnen het zich niet voorstellen. En toch zullen ze daarmee moeten beginnen. Ze zullen wakker moeten worden voor die dingen. Het is niet wat u doet en wat u laat. Die dingen zijn eigenlijk onbelangrijk. Wat u nu wel en wat u niet doet, wat u laat en wat u niet laat, ach, dat telt niet, dat is over het algemeen een uiterlijke vorm, maar wat u bent, scherp omlijdend, gericht, dát is van belang.

Een mens kent heel veel sentimenten, die eigenlijk niet correct zijn. Laat ik maar een

eenvoudig voorbeeld geven:

Iemand maakt voortdurend dezelfde fout. U gaat met die mens medelijden tonen, hem a.h.w. vergoelijken. U gaat hem uw kracht lenen om hem te helpen, maar daardoor zal hij alleen maar gemakkelijker dezelfde fout weer kunnen maken. Dat is dan medeleven, medelijden, dat is menselijkheid, zoals men zegt. Maar er ontbreekt iets aan: De rechtlijnigheid, de scherpte, de gerichtheid, de hardheid.

Ja, we helpen, zeker. Maar op het ogenblik dat u merkt dat uw hulp voor hem of haar aanleiding is om die fouten weer te maken, dan moet u zeggen: Basta! Dan is het beter dat ik me er niet mee bemoei. Want als u iemand met de beste bedoelingen te gronde richt, dan bent u aansprakelijk en dat weet u dan voor uzelf.

Wie weet wat menselijk magnetisme is, zal ook weten wat hardheid is. Niet de hardheid van iemand die een ander nu eenvoudig maar laat omkomen, omdat het hem toch niet interesseert, helemaal niet. Maar de hardheid van iemand die voor zichzelf uitmaakt: Wat kan ik doen? En die alleen die delen van zijn wezen en zijn persoonlijkheid gebruikt, waarmee hij resultaat kan bereiken. En als hij ziet, het gaat niet, zegt: Laat een ander die taak overnemen. Ik kan het niet, ik mag het niet.

Dat is een wereld, die men zich tegenwoordig nog niet kan indenken.

Een wereld waarin alle dromen en idealen, misschien juist door hun vaagheid, door hun poging alomvattend te zijn, het belangrijke verloren hebben: De persoonlijke gerichtheid, het gebruik maken van de persoonlijke kwaliteiten en eigenschappen. En of u nu mensen wilt genezen, of de wereld beter maken, of alleen maar uzelf wilt verbeteren, het doet niets ter zake, u zult dit moeten doen met uw wezen, met uw eigen krachten, langs uw eigen weg. En wanneer er schade voor anderen bij komt, dan is dat jammer, maar het is soms niet te vermijden.

Soms is het noodzakelijk, als je een drenkeling wilt redden, om hem eerst bewusteloos te slaan. Op dezelfde manier kan het geestelijk noodzakelijk zijn iemand te breken, voordat je hem kunt helpen om te bouwen; omdat hij anders nooit zou willen bouwen, omdat hij altijd het oude zou oplappen.

Zo zijn er duizend-en-één redenen te geven, vrienden, waarom de persoonlijke ontwikkeling in deze tijd zo uitermate belangrijk is.

De dingen die er zijn blijven waar, maar ze zijn niet waar genoeg meer. Er is meer, er schuilt meer in, er zit meer achter. En dat méér, dat is beslissend voor deze tijd, voor de aanpassing van de mens, voor de bereiking van de mens, voor de kracht van de mens en voor zijn bewust deel hebben aan een groter leven dan alleen maar het zuiver menselijke.

Ik hoop dan ook dat dit onderwerpje met zijn problemen en bijkomstigheden er iets toe heeft bijgedragen.

Wanneer u zich alleen maar gaat realiseren, dat u van uzelf, van uw eigenschappen en mogelijkheden een zeer persoonlijk gebruik moet leren maken, dat u tegenover elke mens moet overwegen: Wie en wat kan ik zijn? En wat is voor die ander goed, dat ik hem daarvan iets toon? Dan zijn we al heel wat verder. Want harmonie is deel van de nieuwe tijd en van de toekomst.

Maar hoe kun je harmonie scheppen, wanneer je niet eens in staat bent om jezelf, je gaven en je kwaliteiten zo te gebruiken, dat er harmonie uit kan voortkomen?

Het komt niet van bovenaf.

Het zaad van bewustwording is gestrooid in de geest.

De geest heeft het de mensheid gebracht en nu komt het ogenblik, dat de zaak moet groeien, van onderaf. En of het nu een mosterdzaadje is dat een struik wordt, of een eik die langzaam rijpt, dat is niet belangrijk. Maar van onderaf, vanuit de mens, moet dit groeien naar een harmonie, waarin het Goddelijke past.

De harmonie van bovenaf bestaat wel; maar die is voor de mens alleen toegankelijk, wanneer hij leert gericht en bewust harmonie en contact te zoeken met de mens en misschien ook met de geest.

En daarmee, vrienden, dank ik u allen voor uw aandacht, en hoop ik alleen maar dat ik niet teveel van u heb gevergd op deze zomer overschaduwende en suggererende avond, die voorafgaat bovendien aan voorbereidingen voor een zeer belangrijke bijeenkomst.